

Geen land, geen zee

Een nacht in januari 2019. Ik storm, ik ruis, ik gril, ik suis, en ik til een boot op. Dat doe ik wel vaker, maar dit schip is vergeten dat ik geen gewone zee ben. Haastig en zwaarbeladen vaart hij naar het Noorden. Geld innen voor het bezorgen van dingen - althans dat was de bedoeling. Zo dichtbij mijn kraamkamers, die grillige laagten vol vis en vogels, ben ik niet gemaakt voor rechthoekige schepen. Driehonderd tweeënveertig containers vallen overboord. Dat was niemands bedoeling.

Er drijft nog steeds plastic speelgoed uit de containers van de MSc Zoë in de Waddenzee.

Een nacht in oktober 1881. Ik blaas, ik suis, ik gier, ik ruis, en ik sla een gat in de dam. Het zand spoelt gewillig weg. Weg van het nog te dunne dammetje. Weg van waar ze nieuwe grond wilden maken voor de landbouw. Een dam moest Ameland verbinden met het vaste land, daarom werden mijn kraamkamers begraven onder het zand. Dat was de bedoeling. Een jaar later blaas ik nog een keer, en het plan gaat in de la. Het slib spoelt weg, maar een deel van de dam blijft achter.

De nooit afgekomen strekdam ter hoogte van Holwerd en Ameland ligt er nog steeds.

In de winter van 2020 spoelt precies tegen de nooit afgebouwde strekdam een Xenos klok aan met de spreuk: *You only live once*. Vers land liet ik hier niet ontstaan, maar containerdrenkelingen strijken er graag neer. Plastic speeltjes veranderen in plastic deeltjes veranderen in plastic microdeeltjes en nestelen zich in mijn zand. Kreeftachtigen verworden nietsvermoedend tot cyborgs, of beter gezegd: hun magen veranderen in cyborg-magen, half plastic, half maag. Ik ben benieuwd wat die nieuwe soort allemaal kan. En ondertussen maken vastelanders weer plannen voor dammen. Want oh de klimaatverandering en oh god die zoute zee stijgt.

Ik suis

Straks ligt er

Ik suis nog steeds